AL. MIRODAN

CUPA „JULES RIMET", LA RIȘCĂ

Adevărul este că începînd de la terminarea meciului cu Grecia și pînă ce-o să terminăm de așteptat începutul campionatului mondial de fotbal, toată lumea noastră sportivă a discutat, discută și va discuta despre „Mexic 70".

Această perioadă poate fi împărțită în două sub-perioade distincte : a) pînă la 10 ianuarie, ziua tragerii la sorți (și nu numai la sorți) a celor patru grupe ; b) de la 10 ianuarie (orele 23,45). Prima sub-perioadă, în care ne aflăm acum este consacrată comentariilor de ordin foarte general, cum ar fi aclimatizarea la podișul mexican, situația campionatului diviziei A sau posibilele promovări în lotul celor 22. Moment tulbure, nervos, cețos, ca în așteptarea unui H.C.M. mondial care, semnat la 10 ianuarie, va limpezi în mare măsură viitorul echipei naționale.

În a doua sub-perioadă discuțiile se vor limita la „ceilalți 3" din grupă. Și dacă respectivii vor fi, să zicem, Mexic, Salvador și Maroc (de ce nu ?) atunci, măcar pe acest tărîm vom avea parte, firește, de-o primăvară acceptabilă...

Deocamdată, însă, așa cum spuneam, ne omorîm vremea cu observațiuni cam teoretice. Ocupație care nu-i întotdeauna de lepădat deoarece, iată, răsfoind mai cu atenție regulamentul turneului suprem, vom constata că infinit rîvnita Cupă Jules Rimet poate fi cîștigată... la risică. Într-adevăr, vezi punctul nu știu care, în caz de egalitate și după prelungiri (sau, dacă-i vorba de finală, după rejucare) echipa învingătoare va fi decisă pe baza tragerii la sorți. Ciudată, mult ciudată această prevedere. Și ciudată mai ales prin tenacitatea ei, deoarece nu o dată s-au ridicat glasuri împotrivă-i cerînd înlocuirea hazardului (cum se știe, orb) cu niște criterii sportive. Dar, ca și cum ar voi să demonstreze că nimic din ce-i universal valabil, inclusiv absurdul, nu-i este străin, F.I.F.A. se încăpățînează să conserve în regulament una din cele mai mari aberații din istoria, jurisdicția și morala fotbalului...

Mă gîndesc, de plidă, ce stupid ar fi ca la capătul unui 2—2 sau 3—3, după prelungiri, echipa să piardă totul din pricină că Dan Coe, sau căpitanul formației, Lucescu, va fi strigat, privind zborul monezii în aer : pajura !

Mă gîndesc, de asemenea, că oricît de fericite ar fi urmările, nici un fanatic al naționalei nu s-ar simți foarte bine pe dinlăuntru știind că am intrat în semifinale datorită unui sfert de dolar. (Așa cum s-a întîmplat cu Italia, mi se pare, la ultimul campionat al Europei ; ce îndoite, cu nu știu ce, sunau atunci, la Neapole, uralele tifosilor ; ce straniu, expresia : am învins !)

Și dacă nu s-ar fi propus în cîteva și raționale rînduri înlocuirea elementului orb prin ceva care tot de întrecerea reală ține : executarea a X lovituri de la 11 metri sau luarea în considerație a golaverajului anterior... Fără de rezultat — însă. Să tragem de-aici concluzia că forța banului în viața fotbalului contemporan e într-atît de mare încît, existența lui, poate tranșa chiar orice ?

Irina **BAROVSCHI** — *VICTORIE*

DE 16 ORI ROMÂNIA — FRANȚA LA RUGBY !

Pe stadionul „Maurice Trelude", dominat de vîrfurile înzăpezite ale Pirineilor, se va desfășura astăzi, la Tarbes, a 16-a ediție a meciului România — Franța, întîlnire intrată în tradiția marilor confruntări internaționale de rugby.

În istoria jocului cu balonul oval din România, partida de la Tarbes constituie evenimentul cel mai important. În ea se poate oglindi o bună parte din viața acestui sport la țara noastră. Într-adevăr, începutul rugbyului românesc este legat de rugbyul francez, de meciurile cu „XV"-le Franței.

ACUM 50 DE ANI

Cu o jumătate de secol în urmă, echipa militară de rugby a României participa la jocurile interaliate de la Paris, întîlnind reprezentativa militară a Franței. Era primul meci internațional de rugby disputat de o echipă românească și primul contact cu rugbyul francez al unei echipe românești. Această întîlnire din 1919 nu figurează însă în palmaresul meciurilor Franța — România, deoarece era disputată de o echipă militară.

PRIMA ÎNTÎLNIRE FRANȚA — ROMÂNIA ÎN CADRUL J.O.

Cinci ani mai tîrziu, rugbyul românesc era din nou prezent la Paris, cu ocazia Jocurilor Olimpice din 1924, cînd selecționata României susținea pentru prima oară un meci cu echipa reprezentativă a Franței.

În 1927, cu ocazia inaugurării fostului stadion O.N.E.F. (astăzi Republicii), echipa militară a României întîlnea reprezentativa militară a Franței (nici această întîlnire nu figurează în palmares).

După 9 ani, la Berlin, în cadrul unui turneu demonstrativ pe marginea Jocurilor Olimpice, avea loc o nouă confruntare între cele două echipe.

AFIRMAREA RUGBYULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAȚIONAL

Din 1957, întîlnirile de rugby Franța—România se reiau, iar din 1960 devin anuale, constituind punctul de atracție al calendarului competițional românesc și continental.

Prin frumoasele victorii și, în general, prin rezultatele onorabile obținute de jucătorii noștri în fața Franței, rugbyul românesc a reușit să se afirme pe plan internațional.

Să nu uităm că rugbyul francez are o lungă și bogată tradiție, că el păstrează un mai ales universitar, sînt factori care au dat un puternic impuls sportului cu balonul oval.

În sfîrșit, în 1938, la București, stadionul din Dealul Spirii găzduia, în cadrul unui turneu european, a treia întîlnire între echipele naționale ale Franței și României.

Cu aceasta se încheia epoca eroică a rugbyului românesc, epocă în care acest joc, trecînd peste toate greutățile, reușea să fie introdus în țară, să se organizeze și să păsească chiar la confruntări internaționale.

După cel de al doilea război mondial, în noua organizare a mișcării sportive românești, rugbyul își cîștigă însă un rol din ce în ce mai important. Apariția unor cluburi bine organizate, cu puternice echipe de rugby, popularizarea acestui joc în numeroase orașe din țară și crearea de echipe în rîndurile tineretului școlar și permanent contact cu rugbyul mondial, că numără mii de cluburi și sute de mii de jucători, că în Franța acest joc a devenit tot atît de popular ca și fotbalul, iar în sud întrece cu mult jocul cu balonul rotund.

Rugbyul românesc, izolat în acest colț al Europei, fără alt contact mai serios decît cel cu Franța, se străduiește și reușește să țină piept și uneori chiar să întreacă puternicul „XV" francez. Cum se poate explica acest miracol ? Puterea de luptă a jucătorilor, buna lor pregătire fizică și tehnică, pasiunea cu care pregătesc antrenorii echipele — iată o parte din secretele acestor succese.

prof. Camil MORȚUN

PALMARESUL ÎNTÎLNIRILOR ROMÂNIA — FRANȚA

1. 1924	— Paris	Franța — România	61— 3
2. 1936	— Berlin	Franța — România	25— 5
3. 1937	— Paris	Franța — România	27—11
4. 1938	— București	Franța — România	11— 8
5. 1957	— București	Franța — România	18—15
6. 1957	— Bordeaux	Franța — România	39— 0
7. 1960	— București	România — Franța	11— 5
8. 1961	— Bayonne	România — Franța	5— 5
9. 1962	— București	România — Franța	3— 0
10. 1963	— Toulouse	România — Franța	6— 6
11. 1964	— București	Franța — România	9— 6
12. 1965	— Lyon	Franța — România	8— 3
13. 1966	— București	Franța — România	9— 3
14. 1967	— Nantes	Franța — România	11— 3
15. 1968	— București	România — Franța	15—14

Duminicile unui nesportiv

GRAȚIE, GINGĂȘIE, TENACITATE

E vorba de femeile în atletică, în volei, în handbal, în tenisul de masă și de arenă, în patinaj etc., într-un cuvînt de femeile sportive. Succesele lor au fost omologate și medaliate în nenumărate rînduri. Deunăzi chiar, gimnastele noastre au condus cu fermitate în meciul cu echipa Bulgariei : sprintene și grațioase, ele au îmbinat firesc gingășia cu tenacitatea, obținînd rezultate cu care ne mîndrim.

În concepția femeilor de azi, universul nu mai e posedat doar de un dor sensual, de pasiunea inimii ardente, ci și de conștiința puterii și inteligenței, de ambiția emulației. Pe creste de valuri, nu mai răsare azi doar Venus, ci răsar înotătoare excelente, sportive cu liniile armonios dezvoltate. Pătimașa doamnă Rénal din romanul lui Stendhal, legănînd șolduri molatice și lăsîndu-se învăluită în dulcea sensualitate alimentată de farniente, nu se mai potrivește cu timpul nostru. Suflul pătimaș al femeii moderne bate împletit cu al bărbatului, în laborator, școală, uzină, birou, spital și arenă. Prin asta, ea n-a pierdut nimic din delicatețea-i firească, nici nu i-a fost compromis rolul ce-i revine prin vrerea stihiilor. Dimpotrivă, a dobîndit în farmec și prospețime, în sprinteneala ce-o face veveriță și rîndunică în același timp. Pasul ei e mai elastic, vorba ei mai răspicată. Oare, aruncîndu-se în mare de pe scăpărătoarea culme a Leucatei, poetesa antică Sappho nu s-a sacrificat pentru dreptul femeii de a fi egală bărbatului în cunoaștere, luptă, eroism ?

E mult de cînd, într-un tîrgușor de munte, dăscălița mea, care era tînără și îi lipseau cu desăvîrșire prejudecățile, străbătea ulițele răscolite de vînt călare pe-o bicicletă. Oamenii se minunau la vederea ei și se cruceau, nelipsind nici îmbufnatele „ucig-o toaca" ale cumetrelor rezemate de porți sau ieșite în capul tîrnațului. Dăscăliței însă nu-i păsa, bănuind pare-se că, foarte curînd, chiar nepoatele acelor cumetre vor fulgera cu iuțeala săgeții prin arene, vor cuceri distincții în competițiile internaționale și vor străbate lumea în lung și în lat cu cocardele tricolorului nostru pe piept. Cumetrele n-o văzuseră niciodată pe dăscălița mea coborînd de pe bicicletă, în fața școlii, cu o modestie grațioasă și visătoare în ochi. Oricum, femeile sportive erau încă rare pe vremea ceea, cum rare au fost, pînă și în istoria Franței, femeile spirituale ca doamnele de Bouflers, de Lespinasse, de Deffond, de Récamier.

Azi, slavă domnului, fetele fac educație fizică și sport încă din școală. Și nu oricum, ci obligator, sub îndrumări competente. Încă nu și-au spălat bine somnul de pe obraji, și curtea spațioasă a școlii le așteaptă cu plasele ei de volei, sala de gimnastică își și îmbie inelele, paralelele, întreg instrumentarul de înmlădiere și înviorare. Sportul, mișcarea, exercițiile sporesc grația și frumusețea femeii. Din adolescență chiar, ele scot la lumină armoniile mai complexe ale corpului, dau vigoare fragilităților feminine, fără să le șteargă cu totul din sintaxa gestului, împrumutînd complexului de relații ale mișcărilor acele indescifrabile radiațiuni de farmec, care dau înfățișării femeii eleganța efigiilor desenate.

Și mai este ceva, care nu mai e doar un cîștig al femeii de pe urma sportului, ci e și cîștigul sportului de pe urma femeii : ea nu uită aproape niciodată că, bătînd mingea, legănîndu-se pe paralele, alergînd sferic în arenă, slujește frumusețea jocului și jocul frumuseții omenești.

George SBÂRCEA

O RECUNOAȘTEȚI ?

O cunoștință veche într-o ipostază nouă. Tenismana clujeancă Amy Kori, cunoscută și pe terenurile bucureștene, din meciurile de campionat, devenită prin căsătorie Amy Mantsch, ne-a scris de dincolo de Ocean, din Canada. Ea este plecată la Ottawa, unde soțul ei, Horst Mantsch, cercetător la Institutul de chimie al Filialei Academiei, se află cu o bursă de cercetare, pe timp de un an. Clujeanca noastră și-a folosit bine timpul petrecut în mijlocul sportivilor canadieni. Ea a participat la un concurs de tenis organizat de N.C.L.T.A. din Ottawa, cîștigînd turneul feminin. În finală, Amy Mantsch a învins-o pe Judy Argue cu 6—4, 6—1. Iar împreună cu canadianul Scott Dunlop (în fotografie), ea a cîștigat și proba de dublu mixt.

Iată, într-adevăr, vești bune !

RĂSPUNDE Ion Poștașu

N. GH. ȚIGĂNUȘ, BUCUREȘTI. Propuneți — ne-ați și trimis documentația respectivă — un nou joc sportiv intitulat **„Superfotbalul" sau „Fotbalul românesc".** N-avem nimic împotriva acestui

nou joc de fotbal, deși încă nu l-am învățat bine nici pe cel vechi. La prima vedere, jocul ni se pare complicat, cu cele 2 mingi, 6 porți, 30 de jucători și 6 arbitri. Dar, invenția dv. comportă o analiză mai aprofundată. După aceea, ne vom pronunța dacă e cazul sau nu să se înființeze Federația română de... superfotbal !

JEAN KISTONIAN DIRMON, COMUNA CIUPERCENII NOI. Interesantă, remarca dv. : în grupa noastră, din preliminariile C.M. de fotbal, toate golurile echipei noastre au fost înscrise de jucători al căror nume începe cu litera D : Dumitrache (3), Domide, Dobrin și Dembrovschi. În alfabet mai sînt 26 de litere. Sperăm că nu vor rămîne inactive în Mexic !

GHEORGHE DRĂGAN, COMUNA SUDIȚI. 1) În turneul final al campionatului mondial de fotbal din 1966, Elveția a jucat într-o grupă cu Argentina (0—2), Spania (1—2) și R.F. a Germaniei (0—5). 2) Meciul de la Zürich, dintre Elveția și România (7—1) s-a disputat în cadrul Campionatului Europei. Cîștigătoarea grupei noastre : Italia.

DRAGOMIR IULIAN. 1) Recordul mondial la săritura în înălțime femei este 1,91 m. Mai este necesar să precizez cui îi aparține ?... Cred că nu ! Să vă spun însă cînd a realizat Iolanda Balaș această săritură fantastică : în 1961, la Sofia. 2) Mircea Dridea continuă să facă parte din lotul Petrolului. El a și jucat, în toamna aceasta, în formația de tineret a ploieștenilor și speră să revină la primăvară în prima echipă, cu care s-a confundat ani de zile.

ADRIAN VALENTIR, BUCUREȘTI. Ca operator T.V., v-ați deplasat la Constanța pentru transmiterea meciului Farul — Steaua. La înapoiere, în accleratul 811 (vagonul 5), ați fost martor la o serie de manifestări de loc onorabile ale unor jucători din formația de tineret-rezerve a clubului bucureștean. Vă mulțumim pentru această... transmisiune suplimentară și sperăm că rîndurile de față vor determina conducerea secției de fotbal a clubului Steaua să ia în discuție cele întîmplate. Totul este ca din aceste discuții să nu ieșiți... dv. vinovat. Ce vi s-ar putea reproșa ? Că v-ați urcat în vagonul nr. 5, cînd erau atîtea locuri goale în celelalte vagoane !

ION LECA, BUCUREȘTI. Aceasta este a doua calificare, prin luptă, a echipei noastre reprezentative, în turneul final al campionatului mondial de fotbal. Prima a fost realizată în 1934, după o luptă de baraj cu Iugoslavia (2—1 la București) și Elveția (2—2 la Berna). În alte două rînduri, în 1930, la prima ediție, și în 1938, națională noastră a participat, de asemenea, la turneul final, fără să fi trecut însă prin sita preliminariilor, întrucît numărul țărilor înscrise n-a fost prea mare.

ȘTEFAN SZABO, ORADEA. 1. Aveți dreptate. 2. **„Cum se pronunță numele ciclistului Merckx ? Ce dracu este acel „X" de la coadă ? Această îngrămădire de consoane, „rckx" reprezintă un permanent pericol de luxație pentru limbă".** Exagerați. În primul rînd, pronunția mi se pare foarte simplă : „Mercs". Și apoi, nu înțeleg de ce sînteți supărat pe Merckx.

Credeți că numele dv. sau chiar al meu este mai ușor de pronunțat pentru el ?

ELENA și LAURENȚIU GUZU, ARON OLARU și ALEXANDRU ONESCU, DEVA. Așa-i vreme de plecat pe jos în excursie ? Și încă pînă în... Mexic ? Cînd va începe turneul final al campionatului mondial, vă invit la mine la televizor și vă tratez și cu cîte o dulceață. Să-mi spuneți doar, de care preferați : de vișine sau de cireșe amare ?

ilustrații : **N. CLAUDIU**

UN FAUST DEMIFONDIST

(SPORTIVUL ÎN FAȚA PROBLEMELOR EPOCII)

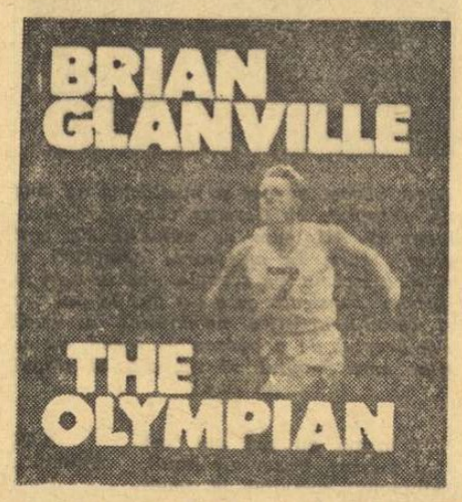

Brian Glanville este cunoscut cititorilor noștri ca autor al romanului „Ascensiunea lui Gerry Legan" apărut anul acesta în traducere la editura C.N.E.F.S. Cartea a dispărut în cîteva zile din librării, devenind un fel de bestseller sportiv al anului. Recent a apărut în Anglia o nouă carte a aceluiași autor, sub titlul „Olimpicul" (The Olympian), în care se povestește destinul unui alergător de demifond sortit celor mai înalte onoruri olimpice.

Cartea aceasta reprezintă sub multe aspecte un răspuns, poate indirect, dat acelor sociologi occidentali care, mai recent, au redescoperit că practicarea intensă a sportului, de către tineret ar putea fi un leac potrivit pentru vindecarea repulsiei provocate de inadvertențele grave ale societății de consum în care trăiesc.

Fuga de realitate

Constatînd creșterea maselor juvenile protestatare, mai mulți sociologi, preocupați de găsirea unor mijloace de prevenire și de combatere a acestui fenomen, recomandă tot mai insistent practicarea sportului. În loc de formarea unor „familii" hippy... cluburi sportive, în loc de tineri furioși... echipe de fotbal, în loc de prizarea heroinei sau a L.S.D.-lui... alergări, gimnastică, baschet sau exerciții yoga. Formula este pe cît de simplă pe atît de seducătoare, mai ales că în grupurile hippy rar se găsesc practicanți ai sportului și nici printre toxicomani nu prea se află tineri cîștigați pentru exersarea mai intensă a vreunei ramuri de sport. Într-adevăr, sportivul este de cele mai multe ori o ființă echilibrată, cu un grad peste media de adaptabilitate socială. Sportivul este și mai sănătos, mai activ și mai optimist decît media adolescenților străini de practicarea sportului. Aceste avantaje ale practicării sportului nu sînt deci de loc neglijabile într-o societate în care fuga din fața realității sub diferite forme și alte modalități de distanțare față de societate iau proporții alarmante. Căci ce altceva reprezintă în fond consumarea a miliarde de doze de droguri tranchilizante, narcotice, excitante, halucinogene precum și alte acte de extravaganță hippy, de furie și de violență, atît de frecvente acolo, dacă nu un mod de distanțare față de o societate alienată, o fugă din fața unei realități insuportabile către un univers artificial menit să despăgubească pentru un paradis pierdut ?

Este în fond o formă de revoltă, o revoltă în genunchi e dreptdar oricum o manifestare a repulsiei față de o ambianță în care obiectivarea relațiilor dintre oameni a devenit deprimantă pentru un mare număr de tineri peste măsură de sensibilizați de insatisfacțiile vieții moderne.

Sportul ca leac universal

Dar Brian Glanville se pare că nu crede în puterea vindecătoare a soluției „sportivizării" ca leac împotriva angoaselor indivizilor striviți de relații sociale bazate pe „libera inițiativă". Cel puțin aceasta este concluzia ce se degajă din eșecul eroului sportiv al romanului său „Olimpicul".

În tînărul alergător Ike Low, antrenorul Sam Dee întrevede un mare talent pentru alergările de demifond. Îi promite acestuia cele mai mari satisfacții olimpice, în cazul în care este dispus să se supună total indicațiilor sale. El îi cere tînărului sportiv, ca suprem sacrificiu, renunțarea ascetică la toate micile plăceri ale vieții cotidiene, pentru a putea depăși la fiecare antrenament ceea ce numește el „limita de suferință", cu scopul de a putea împinge din ce în ce mai departe această limită. Tînărul este decis să semnăze pactul suferinței pentru a scăpa de mediocritatea deprimantă a unei existențe familiare unitale, aruncînd toată ființa sa carnală și spirituală în balanța gloriei sportive. Adică un pact între Faust și Meființo căruia își vinde sufletul pentru a găsi în schimb adevărul și tinerețea. În fond, o reeditare modernă și sportivă a nemuritoarei legende faustiene a lui Goethe. Nu este de mirare că această legendă i-a tentat pe Brian Glanville, căci se pare că la origine această legendă s-a născut pe pămînt englez, cu mult înainte de a-l ispiti pe marele Goethe și mai recent și pe Thomas Mann. Dar povestea faustiană nu ar fi fost completă doar cu un Faust și un Mefisto, mai lipsea, și o Margareta și un famulus al lui Faust. În romanul lui Glanville, Margareta este o tînără atletă, Jill, care consimte să-l ia de bărbat pe Ike-Faust, iar famulul este un alt atlet, prieten cu eroul, Alan.

Urmează ani de ascensiune sportivă care îl duc pe tînărul atlet în fruntea demifondiștilor din lume, pînă la recordul mondial al milei și al distanței de 1500 m. Dar pomii nu cresc pînă la cer. Ruperea tuturor punților cu viața, uitarea totală de sine, o viață pusă exclusiv în slujba performanței, cu neglijarea dezvoltării personalității și în alte direcții, trebuie să se răzbune pînă la urmă. Total nepregătit pentru viața socială, doar o mașină de alergat, Ike este părăsit pe rînd de Jill-Margareta, care pleacă luînd cu ea și pe copilul lor, și apoi și de Alan, exasperat de egoismul monomaniac al prietenului campion. Se clatină și situația sa materială, firma de articole sportive care îl plătește, amenințîndu-l cu concedierea la primul insucces sportiv. Totuși Ike se prezintă la J.O. de la Tokio în deplinătatea capacităților sale fizice, dar rănit mortal în suflet de loviturile primite de orgoliul său incapabil să suporte orice fel de înfrîngere. Apare acum, ca un deus ex machina, în finala cursei olimpice de 1500 m, un tînăr atlet tuciuriu, venit necomplexat și cu forțe proaspete de pe platourile înalte ale Africii, ca să-l învingă definitiv, atunci cînd în plină cursă Ike își dă seamă că mizînd totul pe singura carte a gloriei sportive s-a rătăcit pe un drum care nu duce nicăieri.

O generație pierdută

Iată că sportul, rupt de viață, mutat într-o lume imaginară, nu poate oferi nici el o cale de mîntuire pentru sufletele chinuite și înfrigurite de tarele ereditare ale societății de consum.

Romanul lui Brian Glanville semnifică în acest fel falimentul ideii despre sport ca o compensație pentru insatisfacțiile provocate de societatea occidentală, sport care în acest fel nu se pretează nici ca înlocuitor pentru alte forme ale fugii din fața realității, ca formă de protest. Nici sportul pentru sport nu poate îndeplini deci rolul dorit de unii ideologi de a ușura adaptarea socială a unor tineri greu adaptabili și care încearcă să se refugieze într-o lume artificială, evitînd spectrele unei lumi dezumanizate.

Sportivul rupt de viața societății, care sacrifică totul pentru gloria ca Ike-Faust, este sortit ratării în oricare dintre orînduiri. Sportivi fără atașe solide și emoționale cu familia lor, fără prieteni de nădejde, fără preocupare pentru cultură, pentru o profesie utilă societății, se ratează iremediabil prin rupere de viață, prin dezumanizare. În acest sens, destinul tragic al eroului romanului lui Brian Glanville are valabilitate generală, conținînd o morală nu fără aplicabilitate pentru destinul multor sportivi de oriunde care bazîndu-se numai pe talentele lor sportive nu s-au putut încadra în societate potrivit meritelor lor în sport, după terminarea carierei lor sportive. Un sportiv care nu este decît sportiv, rămîne în fond un infirm, o jumătate de om, iar sportul făcut de indivizi care nu sînt decît sportivi este amenințat în orice moment de degradare neființd susținut de pilonii unei poziții etice și intelectuale. Un sport practicat în acest fel riscă să degenereze într-o bătălie oarbă, într-o încăierare între indivizi mînați de instincte primitive, cu disprețul convențiilor sociale.

Ratarea eroului faustian al lui Brian Glanville devine în acest fel și un eșec al sportivului dezumanizat, îmbătat de propria sa glorie, dar care a neglijat să-și dezvolte multilateral personalitatea, poate din comoditate, poate din naivitate, dar și din vina unor admiratori care în fond nu-i sînt și binevoitori.

Ar fi poate util ca și această carte a lui Brian Glanville să apară în traducere românească.

N. BRAȘOVEANU

TERAPEUTICA ALPINISMULUI

„Funcția modernă a alpinismului este aceea de a ușura — prin contactul cu natura presiunea puternică pe care viața intensivă a orașelor o exercită asupra locuitorilor urbani... Trebuie să ne învățăm să ne apropiem de natură și apoi să ne întoarcem la existența de fiecare zi ; dacă vreți, este cea mai eficace terapeutică..."

Acesta este crezul filozofic — ca să-i spunem așa — al unei școli de alpinism mai puțin obișnuite, înființată cu mai puțin de doi ani în urmă în Norvegia. „Părinții" acestei școli sînt doi pasionați iubitori ai munților — biochimistul Nils Faalung și economistul Ole Enersen — care au hotărît să-și schimbe profesia pentru a se putea consacra dezvoltării mișcării alpine norvegiene și așezării ei pe temelii noi, mai trainice, urmărind participarea unor cercuri mai largi ale populației. În cîteva articole de revistă, Faalung s-a pronunțat împotriva unei modernizări excesive a alpinismului, care nu trebuie să se transforme dintr-o artă a cățăratului pe munți într-o simplă competiție mecanică. Faalung a arătat că este bine să fie folosite uneltele moderne numai în măsura în care fără acestea suișul este imposibil. Într-o escaladă specială pe muntele Jotunheimen de lîngă Hemsedal, unde se află „Centrul alpin norvegian" înființat de ei, Enersen și Faalung au folosit în mod demonstrativ doar trei pitoni în loc de 39, cît au utilizat alți cățărători care i-au premers. Cei doi s-au pronunțat și împotriva cultivării speciale a actelor de eroism alpin, prin performanțe de senzație unice, care sînt limitate ca participare.

„Centrul alpin norvegian" s-a preocupat pînă acum numai de instruirea alpinismului hibernal. Au fost organizate cursuri de schi, de cățărat și de intervenții în cazuri de urgență cu participarea mai ales a cadrelor didactice, pentru a se putea însufla în acest fel mai multă dragoste tinerei generații pentru alpinism nu numai ca sport de performanță dar și ca un remediu în viața tumultuoasă a orașului. Rezultatele bune obținute de „Centrul alpin" în primul an de activitate au determinat Colegiul de cadeți al armatei norvegiene și „National Physical Training College" din Oslo să apeleze la serviciile lui Faalung și Enersen.

SPORTUL
Magazin